

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

7. ČÍSLO / XXVII. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

17. ÚNORA 2019

Z obsahu:

**V Ježíši začíná a ožívá
přislíbená budoucnost**

Homilie papeže
Františka při mši svaté
na Světový den mládeže
27. ledna 2019, Panama
- strana 2 -

**Blahoslavený
Konrád z Piacenze**
Libor Rösner
- strana 4 -

**Na cestách
pro Boha a pro lidi**
Alexa Gaspariová
- strana 6 -

**Panna Maria
a katolická církev**
Služebnice Boží
sestra Marie od Ježíše
z Agredy
- strana 9 -

**Rakouští cisterciáci
otevírají nový klášter
na Srí Lance**
- strana 12 -

**Vizionář: Tajemství zjevení
v Tre Fontane (43)**
Saverio Gaeta
- strana 12 -

**Nejvyšší soud potvrdil
propuštění Asie Bibi**
- strana 13 -

Tiziano Vecellio (1488-1576): Mater Dolorosa

Na cestách pro Boha a pro lidi

Heidi Burkhartová – houslistka, pedagožka, vedoucí mezinárodní pomocné organizace

Je opravdu neuvěřitelné, že moje půvabná přítelkyně z dětských let, Dr. Heidi Burkhartová, která se mi na mnoho let ztratila z očí, je tak odvážná, podnikavá a schopná podstupovat rizika. Nevycházím z údivu, když mi v národní škole *Stella* vypráví jakoby mimoděk dobrodružné příběhy ze svého života. Kolik víry a radosti ji provází jejím pohnutým životem!

Heidi se narodila ve Vídni v rodině hudebníků jako druhé dítě ze tří sourozenců. Jejimi zálibami v dětském věku byly tanec a hra na housle a klavír. Poznaly jsme se při tanci na vídeňské konzervatoři, obě ještě školačky. Byla to krásná doba, která se nám oběma vstřípila do paměti. Tenkrát jsme vystupovaly v Divadle mladých, absolvovaly turné po Německu, cestu na Sicílii na mezinárodní taneční soutěž (kteřou jsme my Rakušanky vyhrály!)..

Dům Heidinych rodičů bych označila jako běžně katolický. Matka byla velmi věřící „velkolepá žena“, otec, hudebník, měl víru spíše zdrženlivou a teprve později ji začal praktikovat. Pro Heidi účast na mši svaté každou neděli byla důležitá. Už během dospívání chodila denně na májové pobožnosti, ptala se, co Bůh od ní chce, kam má zaměřit svůj život. Život v řeholi to ale nebude.

Heidin bratr Ernst, který studoval práva, se později stal knězem. Už jako mladý muž měl velký vliv na své mladší sestry. Ráda vzpomíná: „Dívala jsem se na svého bratra, jak žije. Jeho způsob života mi neuvěřitelně imponoval. Byl atraktivní mladou osobností: sportovně založený, chytrý, přáteli vážený – a to nejenom pro přátelskou povahu, ale protože byl hluboce věřícím člověkem. Mnoho jsem se od něho naučila, aniž by mnoho vyprávěl.“

Bylo jí 16, když od něho v kuchyni při smažení palačinek slyšela o Opus Dei: poselství, jak se setkat ve všedním dni s Bohem, mít ho svým středem a život zaměřit k němu. To ji zasáhlo hluboko „jako elektrická rána. To je pro mne, poznala jsem,“ líčí ještě dnes. Při exerciciích vyprávěl misionář o Opus Dei. Už zase Opus Dei?

Stále častěji nacházela chvíle, aby mluvila s Bohem, a každý den šla na mši. Měla 17, když učinila životní rozhodnutí: Bylo jí jasné, že nezaloží rodinu, ale zůstane sama, aby se dala Bohu k dispozici, aby šla tam, kde ji bude potřebovat. „Toto rozhodnutí bylo správné, bylo dobré.“ Usmívá se a dodává: „Člověk je pak svobodněji použitelný.“ Tak vstoupila k Opus Dei, jehož členové jsou většinou ženatí muži a vdané ženy. V tomto „díle“ se naučila, jak „v bouřlivém všedním dnu neztrácet Boha z očí, uvolnit mu první místo a všechno ostatní uspořádat okolo něho.“

Z toho vyplývají odpovědi na otázky: Kde mě budou potřebovat, co je správné udělat, od čeho musím upustit? Co je tady Boží vůlí? Za to „jsem nekonečně vděčná, cítím se být bohatě obdarována. Předávání radosti, kterou jsem směla prožít, bylo pro mě logickým následkem.“ A úkol Opus Dei? „Vytvořit si své svědomí, svoji víru, abych se mohla

Heidi Burkhartová
s dítětem v Čechensku

svobodně rozhodnout. To je výzbroj, jakou jsem dostala, abych se mohla osvědčit na svobodné dráze. Ve svém povolání jsem pak zodpovědná jenom za to, co konám.“ Uvidíme, že ta „divoká dráha“ je někdy skutečně divoká.

Po maturitě studovala Heidi na konzervatoři hru na housle, studium zakončila státní zkouškou a diplomem. Následovala mistrovská třída na hudební akademii.

Pomýšlela na to, že se stane profesionální houslistkou, ale měla ještě mnoho jiných zájmů. Hraní v komorních tělesech a v orchestru provozuje v budoucnu „jenom“ jako hobby. Tenkrát také vyučovala na jedné hudební škole. Celá oblast pedagogiky ji velmi zaujala. Potom co dostala stipendium, šla ve 26 letech do Říma a získala doktorát z filosofie a pedagogiky.

Když se vrátila z Říma, věnovala se mimoškolní výchově mládeže, vybudovala ve Vídni centrum mládeže pro dívky, které bylo svěřeno organizaci Opus Dei. Vrhla se do této práce s velkým nadšením a radostí. Cílem zde je poskytnout mladým lidem dobrou mimoškolní výchovu. „Chceme jim pomoci, aby se stali hodnotnými křesťanskými osobnostmi. Bylo pro nás také důležité opatřit jim dobrý okruh přátel.“ Stovky děvčat – věkem mezi první a osmou třídou gymnázia – využily tuto nabídku.

V této době, na konci sedmdesátých let, se seznamovala s projektem Dolnorakouského pomocného díla skrze rešerše. Tam ji brzy přizvali jako referentku pro témata, jako jsou rodina, výchova, společnost. „Tato čerstvá, nová »nezisková organizace« byla postavena velmi profesionálně v sociální oblasti. Tento fakt a jejich zaměření mne hned přitahovaly.“ Tato práce, nejdříve hlavně v Dolním Rakousku, se brzy intenzivně rozšířila na celé Rakousko. Heidi organizuje a vede kurzy nejrůznějšího druhu, například domácí péče o nemocné, vzdělávání rodičů...

Zajímalo mne, co toto dílo přesně je. V Dolním Rakousku je prý dobře organizovaná sociální služba, domácí péče o nemocné, organizovaná sousedská výpomoc, péče o mládež – k tomu přistupuje služba hlídání dětí přes den.

Heidi se zajímá o oblast managementu, o způsob, jak se vybudovává něco, co slouží sociálnímu účelu. V roce 1988 byla požádána, aby přijala místo generální sekretářky veškerých pomocných služeb na celostátní úrovni. Alternativa ke stabilnímu pobytu v nemocnicích, tedy mobilní péče, už tehdy existovala a byla velmi žádaná. Ta patří teď k Heidiny úkolům.

V roce 1989 bylo rozhodnuto, že v případě nutnosti nabídnou pomoc také v zahraničí. Když padla „železná opona“, brzy poté se obrátilo Polsko na Rakousko o pomoc pro chudé polské rodiny. „Nastartovali jsme krásnou vánoční akci s nákladním autem s humanitární pomocí do Polska. To byl začátek mezinárodního pomocného díla.“

„V roce 1990 byla zveřejněna katastrofa v Černobylu. Tenkrát jsme vybudovali v Bělorusku velkou dětskou nemocnici pro nemocné rakovinou. Naše akce byly vždy rychlou humanitární pomocí, ale vždycky s cílem vzdělávat na tom místě lidi, aby spolupracovali s úřady a institucemi.“ V roce 1991 následovaly rychlé akce během balkánské krize a také v Albánii, Bulharsku. Potom v roce 2003 v irácké válce, v roce 2004 při tsunami – pomoc pro Srí Lanku, Indonésii, Indii, Thajsko...

Jde to ráz na ráz. „Byli jsme jako herci na mezinárodní scéně.“ Prerušila jsem Heidi, abych se zeptala, jestli do těchto krizových oblastí jezdila: „Jezdila jsem všude, bylo to jistě 50 až 60 zemí,“ vypráví docela samozřejmě: na Balkáně, v Jižní Americe, Indonésii... Nic nevynechala.

„Devízou v mojí práci jednatelky trvající 25 let, která se brzy vyhranila jako samostatná odvětví, bylo: pomůžeme, když někde dojde k válce, krizi, nebo tam, kde lidé chtějí znovu vzít život do svých rukou. Pomáháme při výstavbě ve zdravotnictví, v sociální oblasti, při vytváření pracovních míst, při výchově. Když byli tedy »internacionálové« vyzváni, ihned jsem nasedla do letadla a odletěla jsem. Jenom na místě je možné rozhodnout, jaká pomoc je potřebná. Jestliže mám svůj tým informovat a vést, musím přece vědět, o čem mluvím. Často se při tom zúčastňovali lidé ze sdělovacích prostředků, aby se o naší práci vědělo, abychom získali peněžní dary od soukromníků a větší podporu EU nebo jednotlivých zemí.“

Po návratu do Vídně jsme přemýšleli, jaká pomoc se v každém jednotlivém případě musí zorganizovat. „Museli jsme napsat nekonečné množství žádostí, poskytnout mnoho rozhovorů.“ Z toho se vyvinulo mnoho kontaktů po celém světě. Také s církvemi v různých zemích? „Ano, chodím pokud možno každý den na mši svatou,“ vypráví Heidi s úsměvem, „a pokoušela jsem se o to také na

svých nejdivočejších cestách, v nejšílenějších krajinách. V 99 % případů se mi to také podařilo. Katolická církev je opravdu neuvěřitelná.“ Po tsunami, na nejvyšším výběžku Indonésie, ve válečné oblasti, kde byly největší ztráty, se probíla na mši, až se potkala se starým italským

*Heidi Burkhardtová
při jednom z mnoha seminářů*

knězem. Kromě ní byli mše účastní ještě tři další lidé. „Člověk se musí hodně hýbat, googlovat, volat, než se dostane na nějakou mši.“

Je opravdu podivuhodné, co mi zcela nenuceně vypráví: „Také v Íránu, Iráku nebo Pákistánu jsem se dostala na mši. V Bagdádu – byla to dramatická doba v Iráku – jsem měla dojemný zážitek. Popovídala jsem se a uslyšela: Je tam jeden biskup. V katedrále jsem se ptala jednoho kněze, z něhož se vyklubal právě biskup Bagdádu. Vzal mě s sebou a jen se mnou jedinou slavil mši v knihovně častěně latinsky, anglicky a francouzsky.“

Heidi s ním pak měla delší rozhovor a předala mu encykliku o Eucharistii, kterou měla s sebou. To způsobilo velkou radost biskupovi, pastýři chráněnému hrstkou katolíků, který dokument ještě nikdy neviděl a byl velmi dojatý touto ženou, která nevynechala nic, aby mohla přijít na mši svatou.

Heidi vypráví dále: „Ve Tbilisi, v Gruzii, tehdy téměř uzavřené zemi, jsem nikoho neznala, jdu přes ulici a vidím jednu sestru Matky Terezy. Oslovila jsem ji a pak jsem jezdila každé ráno v 6 hodin do bytu sester, kde se sloužila mše...“

„Ty jsi velmi odvážná,“ říkám. Heidi to tak nevidí. „Nikdy jsem se nebála někam jet, vždycky jsem to našla. Ale dobrodušné to bylo velice.“ Ale já obdivuji svoji spíše křehce vypadající přítelkyni

pro její vnitřní mír a žasnu, když dodává, že se cítila být nejenom chráněna a vedena v každé takové choulostivé situaci, ale že také skutečně chráněna byla. Žádná otrava, žádná horečka, žádné onemocnění, žádné přepadení? „Ale ano, byla jsem v několika válečných oblastech (např. v Čečensku, Afghánistánu, Kolumbii, v Iráku, během války v Bosně...). To nebylo právě příjemné – většinou obklopena ozbrojenými lidmi, v pancéřovaných autech, s neprůstřelnými vestami v Iráku atd. Více k tomu nemohu říci, kromě toho, že jsem se snažila profesionálně rozhodnout, při svém jednání vždycky prosit Boha o pomoc a především se také modlit za lidi okolo mne.“

Ve všech těchto letech měla mnoho krásných setkání, při nichž byla také sama bohatě obdarována. „Po tsunami v Indonésii, kdy bylo všechno zničeno, jsme chtěli stavět nemocnici, ale neměli jsme dostatek peněz. Hovořili jsme o tom se starostou. Daroval nám rýžové pole, které však chtěl mít také maďarský Červený kříž. Místo toho, abychom se svěřili, mohli jsme se dohodnout. Ukázalo se, že Maďari mají více peněz a my zase více know-how. Udělali jsme to společně a byl z toho výborný projekt.“

Vypráví dále: „Člověk si nedokáže představit, co to znamená, když 250 000 lidí přijde o život při tsunami, když nebyl na místě a nemluvil s lidmi. Třeba se zdravotním ředitelem oblasti. Ten mi vyprávěl, že ztratil svoji ženu, své čtyři děti a 100 spolupracovníků, lékařů. Jaké to je utrpení!“

Společně snášet utrpení je součástí Heidiých zkušeností, zažít vděčnost je další zkušenost. Třeba v Ingušsku při jejím nasazení v čečenské válce: ledový vítr v jednom táboře, kde byli uprchlíci ubytováni ve vlacích. Po prohlídce mohla poskytnout konkrétní pomoc. K tomu řekla jedna žena: „Teď jsem znovu získala důvěru v Boha a v lidi. Vždyť dosud přišli jenom lidé, kteří fotografovali, potom ale odešli pryč. Vy jste přišli znovu a pomohli nám.“

Pěkné zkušenosti zažili také v arabsky mluvících zemích, třeba v Libyi. „Libya Youth Center v Tripolisu byl jedním z našich nejpěknějších projektů. Tam ošetřujeme válkou a násilím traumatizované mladistvé bez perspektivy, jak by měl život pokračovat. Stavěli jsme centrum

uprostřed města a pečovali o více než 1000 dětí a mladistvých mezi 6 až 25 lety, kteří se zčásti identifikovali podle zbraní, které nesli. Krásné bylo, když se stále znovu dařilo, že se na sebe podívali úplně nově a zbraně odevzdali," ráda vzpomíná Heidi.

Určitě musím povyprávět, co říká Heidi o svých zkušenostech ve zcela ožebračené Albánii, kde probíhají víceleté podpůrné programy. „Velmi jsem tam spolupracovala s tamějším ministrem sociálních věcí, muslimem. Jeho dcera se stala v 17 letech katoličkou. Často mě provázel. Staral se o to, abych dostala každý den auto, které mě ráno dovezlo na mši. Jednou mě odvezl sám a seděl tam při mši vzadu v kostele. Potom se mi velmi dojatý přiznal, že pochopil, že je skutečně pravda všechno, co se tam při mši děje. Viš, lidé jsou všude hledající,“ uzavřela Heidi vyprávění. A myslím si, že už svojí angažovaností a svým přiznáním se ke Kristu, ke kterému docházelo jejími denními návštěvami mše, pomohla Heidi jistě mnoha lidem při tomto hledání.

„Dělala jsem to velice ráda. I když jsme nemohli vždycky přinést velkou materiální pomoc, lidé pochopili, že je to myšleno vážně, že se mohou spolehnout, že nám nejsou lhostejní. Když domorodci viděli, že se mohou na nás spolehnout, chtěli se často také sami stát pro své lidi spolehlivými. Nejpěknější bylo, když jsme po několika letech viděli, jak lidé tam přejímali sami management, založili místní pomocné dílo.“

Heidi Burkhartová v Čechensku

V pohledu nazpět na uplynulých 25 let vyjadřuje Heidi svoji vděčnost: „Touto prací, která se mi moc líbila, jsem se cítila být bohatě obdarována. Přitom jsem si ji vůbec nevyhledala. Vůbec mě to předtím nenapadlo. Ale úplně mi vyhovovala. Bylo fascinující vidět to všechno vyrůstat a sám člověk roste spolu s tím. Měla jsem tam také velké příklady a cítila jsem jako velké privilegium, že se smím na tom účastnit.“ A s úsměvem říká: „Jsem člověk, který rád riskuje, podnikavý typ, rychlý v přemýšlení, hned se vrhám do věci. Proto jsem neskonale vděčná, že pro mne tato práce tak vyplynula.“

Před třemi roky předala Heidi jednatelství mladšímu spolupracovníkovi, ale stále je činná jako konzultantka. Kdo by si myslel, že bude Heidi Burkhartová odpočívat na svých vavřínech, velice se mylí. Už v době mezinárodní pomo-

ci pořádala workshopy. Po několika let působí jako poradkyně v podnikání a je „na volné noze“ certifikovanou koučkou a konzultantkou ve *FranklinCovey-Leadership-Institutu*, v jedné z nejlepších škol v poradenství pro podnikání. V seminářích teď formuje vedoucí řady firem a organizací v managementu, podnikatelské kultuře, vedení týmů. V budoucnu se prý má zapojit do práce na Sicílii, v Curychu, Mnichově a v Bangladéši. „To všechno spočívá ve velmi rozumném obrazu člověka a přivádí účastníky k přemýšlení o prioritách a cílech, o smyslu vlastního života...“

Při její nové činnosti je pro ni výhodné, že sama má 25 let zkušeností a ví, jak věci vypadají v praxi. To se k sobě velmi dobře hodí. Jako koučka přichází znovu do styku s různými lidmi. Mnozí vzdychají pod stejnou zátěží. „Mnohdy jsou tito lidé tolik hnáni nutnostmi, musí stále podávat výkon, že často dochází rychle k vyhoření... Stále znovu se po lidech mnoho žádá, přestože nemají vůbec vzdělání a zdroje pro své úkoly. Chceme lidem ukázat, že sice velmi záleží na vnějších vlivech, ale jsou svobodnými lidmi, a přes to všechno mají možnost volby reagovat na věci, události, požadavky tak nebo onak: nejsi štvanec, ale sedíš u volantu.“

Některý čtenář by se mohl ptát, proč sedím s Heidi Burkhartovou ve škole. Rodiče, kteří založili mateřskou školu *Stella*, se před dvěma roky ptali, jestli by založení takové školy mohlo pomoci. Nakonec měli pedagogické zázemí a zkušenosti s organizací projektů. „Považovala jsem za fascinující a skvělé vyvinout v Rakousku něco takového. Inovativní škola vedená v křesťanském duchu, to je něco, co si mnozí rodiče přáli.“

Heidi je obdivuhodným příkladem vyvážené lásky k Bohu a k lidem, když říká: „Moje poslední adresa je prostě Bůh. Dostala jsem hřivny, které bych chtěla použít ke slávě Boží tak, jak je to možné. A kontakt s lidmi ať je mi k tomu pomocným prostředkem. To z toho právě všechno velmi krásně vyplynulo.“

Kdyby se stala houslistkou, byla by její motivace stejná, jak říká: „Dělat lidem radost a přispívat ke cti Boží.“

Z *VISION 2000* - 6/2018
přeložil -mp-

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

Evangelium - Lk 6,17.20-26

Když Ježíš vyvolil dvanáct apoštolů, sestoupil z hory a zastavil se na rovině. A s ním velký zástup jeho učedníků a velké množství lidu z celého Judska, z Jeruzaléma i z tyrského a sidónského pobřeží. Ježíš se zahleděl na své učedníky a řekl: „Blahoslavení, vy chudí, neboť vaše je Boží království. Blahoslavení, kdo nyní hladovíte, neboť budete nasyceni. Blahoslavení, kdo nyní pláčete, neboť se budete smát. Blahoslavení jste, když vás budou lidé nenávidět, když vás vyloučí

ze svého středu, potupí a vaše jméno vyškrtnou jako prokleté kvůli Synu člověka. Radujte se v ten den a jásejte, máte totiž v nebi velkou odměnu; vždyť stejně se chovali jejich předkové k prorokům.

Ale běda vám, boháčů, neboť už máte své potěšení. Běda vám, kdo jste nyní nasyceni, neboť budete hladovět. Běda vám, kdo se nyní smějete, neboť budete naříkat a plakat. Běda, když vás budou všichni lidé chválit; vždyť stejně se chovali jejich předkové k falešným prorokům!“

RAKOUŠTÍ CISTERCIÁCI OTEVÍRAJÍ NOVÝ KLÁŠTER NA SRÍ LANCE

Opat kláštera Heiligenkreuz, Maximilian Heim, slavil 17. ledna ve srílanské arcidiecézi Colombo oblačku dvou noviců, kteří vstupují do cisterciáckého společenství. V následujícím týdnu na témže asijském ostrově posvětil nový cisterciácký klášter, který byl vystaven díky rakouským donacím, uvádějí webové stránky kláštera „v srdci Videňského lesa“.

Obláčka se konala o liturgické památce sv. Josepha Vaze, indického oratoriana a misionáře na Srí Lance, jíž je patronem. Nový cisterciácký klášter zaujal místo někdejší kokosové plantáže, vzdálené pouhých několik kilometrů od mořského pobřeží, a v bezprostředním sousedství poutního kostela.

V klášteře Heiligenkreuz se počítá s tím, že nová fundace přispěje k současnému rozvoji katolické církve v Asii. Opat Heim si vybral za novicmistra mladého Srílančana, který v osmnácti letech konvertoval z buddhismu ke katolické víře. Jeho dobrý vztah k mládeži dosvědčuje nynější oblačka dvou nových spolubratrů a řada žádostí místních obyvatel o kandidaturu.

Podle www.vaticannews.va/cs.html

Z BAZILIKY V APARECIDĚ SE STANE BIBLE POD ŠIRÝM NEBEM

Mariánská bazilika v jihobrazilské Aparecidě se změní v největší Bibli pod širým nebem na světě. Jak sdělila správa poutního místa, jezuita Marko Ivan Rupnik ozdobi vnější fasády baziliky čtyřmi výraznými biblickými obrazy. Západní křídlo tak zaplní výjevy z dějin stvoření, východní loď zase obraz Posledního soudu. Na jižní stěně baziliky by měl návštěvník v blízké budoucnosti spatřit Ježíšovo zmrtvýchvstání, zatímco na jejím severním křídle odchod Izraelitů z Egypta. Právě na tomto posledně jmenovaném obraze začne slovinský jezuita pracovat v červenci tohoto roku. Dodejme, že bazilika v Aparecidě, posvěcená roku 1980, je druhým největším katolickým kostelem na světě (173 m dlouhá, 168 m široká a 40 m vysoká). Uchovává sošku černé Madony z Aparecidy, kterou roku 1717 našli rybáři v místní řece.

Podle www.vaticannews.va/cs.html

Vizionář: Tajemství zjevení v Tre Fontane (43)

7. Prorocství (Dokončení)

Dne 13. dubna 1970 „se mi zdálo, že se nacházím v jeskyni a Panna Maria mi ukazuje jeden náhrdelník. Pak se podívám lépe a hle, je to růženec; беру ho, přináším domů a modlím se za všechny. Toto dopoledne jdu po práci vykonat návštěvu na poděkování do jeskyně. Není zde nikdo, ani otec Gentile, ani jiní. Jdu k Panně Marii a, aniž bych myslel na sen, modlím se růženec. Abych ho dokončil, jdu se procházet kolem a... překvapení! Nacházím tentýž růženec ze snu zavěšený na křížifixu.“

Ještě bizarnější se jeví další událost, která se odehrála ve třech etapách mezi červencem a zářím 1971. V noci 31. července „se mi zdál nadmiru zvláštní sen. Viděl jsem člověka, který mi hovořil o duších v očistci a že měl zapotřebí pomoci, jakou duše dostávají od nás, protože jsou v duchovní nouzi. A když to řekl, předává mi tři lebky a říká: »Hle, to jsou ti, kdo mají zapotřebí pomoci a kdo ti pomohou nejenom rozjímat o smrti, ale také snášet utrpení, která přijdou. Budou hrozná, ale tyto tři ti je pomohou překonat.« Beru tři lebky a modlím se za ony ubožáky, protože cítím v sobě, že mají velmi zapotřebí modliteb. Chtěl bych, aby začali mluvit a měli účast na mém každodenním životě. Chtěl bych vědět, kdo jsou, ale budím se naplněn hrozným dojmem.“

Dne 23. srpna bratr Tito, jeden ze členů komunity *Sacri*, „vstoupil a říká mi, že přinesl krásný dárek, po kterém jsem tolik toužil. Dívám se na něj se zvědavostí a nemohl jsem se dočkat toho, až uvidím, co tento dárek je. Jsem zticha a čekám. Po skončení oběda se objevuje s balíkem, rozbaluji ho a vypadávají z něj tři lebky. Zůstávám zkoprnělý, jak se říká, a uvažuji o snu. Jsou to tedy skutečně duše, které mají zapotřebí modliteb.“

Nakonec dne 7. září „mám ještě jeden sen o duších v očistci. Objevují se přede mnou tři osoby, mluví k mému srdci a říkají mi: »My jsem ti tři, kterým náležejí lebky, jichž jsi ty nyní držitelem.« Mluvil jen jeden za všechny tři. »My jsem vstoupili do ráje a jsme v nebeské slávě, bylo

však třeba tolik trpět a strádat, dokud jsme neměli na našich lebkách požehnané birety a mnohé modlitby.«“

8. Nauka a kněžstvo (První část)

„Když se mluví o snech a zjeveních, všichni naslouchají s otevřenými ústy; když se mluví o nauce,⁽¹⁾ všichni nebo takřka všichni odcházejí, protože nauka vyžaduje lepší život.“ To si Cornacchiola poznamenal do svého deníku dne 5. srpna 1989 a může se zdát, že je to hořké konstatování: avšak ve skutečnosti se jedná jen o slovní vyjádření dlouhé zkušenosti s tisíci lidmi, kteří v průběhu desítek let z různých důvodů vstoupili do kontaktu s ním.

Bruno totiž zakoušel bolest, jak „když se nevěří v nadpřirozeno, a to se nazývá jménem nevěry“, tak „když se věří příliš, a to se nazývá důvěřivost“. To, co je zapotřebí, shrnoval, „je víra, která roste v srdci skrze poznání a skrze lásku, jež tě pobádá ke službě druhým, dává ti pocíťovat, jak se proměňuješ v srdci, a přetváří tě z člověka tělesného v pravého člověka duchovního a tvé kamenné srdce v srdce z masa, které miluje, věří a doufá ve službu bližnímu z lásky Boží.“ Je to cesta spočívající podstatně ve třech etapách: „žít pravdu napodobováním Slova života; pozdvihovat duchovní duši do nebe; následovat Ježíše, pravý vzor pokorného života.“

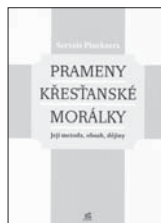
(Pokračování)

Z italského originálu „*Il Veggente: Il segreto delle Tre Fontane*“
(Milano: Adriano Salani, 2016)
vybral a přeložil
fr. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

⁽¹⁾ Naukou se zde myslí nauka o víře a mravech (*doctrina de fide et moribus*), tedy to, co Bůh zjevil; co je jako zjevené od Boha obsaženo v Písmu svatém a posvátné Tradici a skrze ně živým způsobem předáváno z pokolení na pokolení a co je jako takové střeženo, vykládáno a k věření předkládáno učitelským úřadem církve neboli magisteriem. [pozn. překl.]

MORÁLNÍ TEOLOGIE

**PRAMENY KŘESŤANSKÉ MORÁLKY
JEJÍ METODA, OBSAH, DĚJINY**
*Servais Pinckaers • Z francouzštiny přeložila
Tereza Hodinová • Odpovědná redaktorka
Eva Fuchsová • Odborná revize překladu
MUDr. Lukáš Jan Fošum OP, Ph.D.*

Kniha, poprvé publikovaná v roce 1985 a poté přeložená do všech významných světových jazyků, bývá označována za největší zlom na poli morální teologie přinejmenším od dob Tomáše Akvinského. Přesto se nejedná o žádný novátorský počín – ba naopak. Jak už hlásá její název, jde o návrat k pramenům: k evangeliu jako normě křes-

ťanského života a k Duchu Svatému jako jeho Aktéru. Evangelium, zvláště tzv. horské kázání, jasně ukazuje směr, kterým se má křesťan vydat, a Ježíš se netají tím, že je to cesta úzká a nepohodlná. Novověku se zdála dokonce natolik nepravděpodobná, že se jí snažil interpretovat poněkud schůdněji: vytesat stupně závaznosti a opatřit ji zábradlím jasných povinností, příkazů a zákazů. Otec Pinckaers bezmála po šesti stoletích boří tyto opory a vrací morálce její autentickou svobodu, její sepětí s teologií a mystikou, s přirozeností i milostí Ducha Svatého – bez které by byl křesťanský život sice krásným, leč neuskutečnitelným ideálem.

KRYSTAL OP, s.r.o. • Brož., 165x230 mm, 472 stran, 400 Kč

PUTOVÁNÍ PO POZEMSKÝCH STEZKÁCH

ČESKO SLOVENSKO • KDE DOMOV NÁŠ...

*Text prof. Božidara Turzonovová, prof. Pavel Pafko
Předmluva Mons. Jan Graubner*

Žijeme v nádherném koutě světa. Mnozí to víme, mnozí si to ani neuvědomujeme. Tato publikace je laskavým dárkem přibližujícím krásu české a slovenské krajiny, kulturního dědictví a moudrého slova. V době, kdy jsou současnému člověku více než kdy v minulosti na dosah úchvatná místa celého světa, neškodí si trochu připomenout bohatství krásy, ale i společných kořenů dvou našich zemí, které tvořily do roku 1992 jeden státní celek.

*Martin Leschinger - FLÉTNÁ
Váz., přebal, 213x215 mm,
křídový papír, 128 stran, 325 Kč*

**ZÁPISKY Z POUTÍ ANEB VYMANIT SE
Z KAŽDODENNOSTI**

*Miroslava Jetelinová • Redakční spolupráce Martin
Leschinger, Marcela Macháčková*

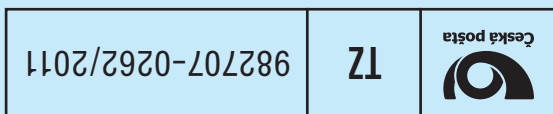
Poutavé vyprávění o mnoha poutních a poznávacích cestách Miroslavy Jetelinové, člověka, pro kterého se cestování stalo důležitým kořením života. Nejedná se o cesty po jiných kontinentech, ale o destinace v dosahu Středomořího moře, kolem něhož se psaly dějiny posledních několika tisíc let. Čtenář je tak vtažen do exotické atmosféry legendárních a posvátných míst Tuniska, Řecka, Francie, Izraele, Egypta, Španělska nebo Itálie.

*Martin Leschinger - FLÉTNÁ
Brož., A5, 240 stran, 255 Kč*

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

**Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz**

**Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1**

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské, spol. s r. o., vydává Matice cyrilometodějská, spol. s r. o., Olomouc - IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mgr. Theol. Tomáš Kiml. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431. www.maticecm.cz; inzerce: knihy@maticecm.cz. Registrace: značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzgorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádane nezveřejněné příspěvky nevracíme.